

P A A

# SYNDENS TÆRSKEL

KÆRLIGHEDSFORTÆLLING  
I 3 AKTER 50 AFDELINGER



— OPTAGET AF —  
NORDISK FILMS COMPAGNI







A/S «FOTORAMA»  
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst  
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.  
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-  
krav gjort gældende mod Vedkommende.



#### HOVEDPERSONERNE:

Kunstmaler Hjarl . . . . . *Gunnar Sommerfeldt.*

Vibike, hans Kæreste og Model,

*Ingeborg Bruun-Bertelsen.*

Student Steen, Hjarls Ven . . . . . *Knud Rassow.*

Baronesse Josepha . . . . . *Gyda Aller.*

#### Afdelingerne:

1. I Kunstmaler Hjarls Atelier.
2. Hans Model, Frøken Vibike.
3. »Kærlighedslængsel«.
4. Vennen, Student Steen.
5. Billedet indsendes til Foraarsudstillingen.
6. Den afgørende Dag.
7. I Udstillingens Forværelse.
8. Censurkomitéen arbejder.
9. »Stil det Maleri til Side.«
10. Der voteres.
11. I spændt Forventning.
12. Censurkomitéens Dom.
13. Baronesse Josepha kører ud.
14. En Præsentation.
15. Den store Udmærkelse!
16. Glemte i Glædens Tummel.
17. Jeg inviterer Dem og alle de Tilstedeværende til en Fest i Morgen!«
18. Dagen efter.
19. Vibike og Hjarl klæder sig paa til Festen.
20. I Baronessens Modtagelsessalon.
21. Et Tableau til Ære for Kunstneren Hjarl!
22. Vibike føler sig tilsidesat.
23. I Kokettens Garn.
24. Noget Tid senere.
25. En Billet fra Baronessen.
26. Inviteret til Middag.
27. Gemt — til Fordel for Baronesse Josepha!
28. Student Steen.
29. Vibike har i Uger intet set eller hørt til Hjarl.
30. »Vil De ikke med i Teatret? De trænger til Adspredelse!«
31. Samme Aften.
32. I Teatrets Foyer.
33. Et smerteligt Gensyn.
34. Efter Forestillingen.



35. Paa Vej til en nærliggende Café.
36. En ikke helt dydig Underholdning.
37. En glimrende Idé.
38. Hendes Lektion.
39. »Maa jeg laane Deres Kostyme?«
40. I Omklædningsværelset.
41. Færdig til Vovestykket.
42. Som en Glædens Pige!
43. Gensynet.
44. »Saa dybt er jeg sunket!«
45. Stor Ophidselse.
46. I Atelieret.
47. »Har du nok i den Lektion?«
48. Angeren værre end Straf.
49. »Kærlighedslængsel!«
50. Tilgivelsen!



Denne lille Fortælling vil røre og gribe, thi der er over dens kvindelige Hovedfigur en betagende Ynde, ligesom der over hele Filmen hviler en tilforladelig Troværdighed. »Paa Syndens Tærskel« er saa rart fri for al kunstig Sensation, at den bliver netop det, den tilstræber at være:

*En stiltærdig og rørende Kærlighedshistorie!*







Den unge Kunstmaler Hjarl har netop fuldendt et stort Billede, som han selv venter sig meget af. »Kærlighedslængsel« kalder han det, og det forestiller en ung Pige, der sidder ved sit Vindue og med et drømmende, længselsfuldt Blik ser ud over Byens Tage.

Hjarl er gaaet til denne Opgave med saa meget større Kærlighed, som det er hans Kæreste, Vibike, der har siddet Model til den unge Pige. Al sin Kærligheds Glæde har han nedlagt i dette Arbejde, og da han har fuldendt det sidste Penselstrøg, maa han bekende for sig selv, at det Indtryk af Kærlighedsuskyld, som Billedet bibringer Tilskuerne, virkelig er saare betagende.

Billedet indsendes til Foraarsudstillingen, og Hjarl opnaar den Ære, at Censurkomitéen hædrer det med Akademiets Guldmedaille.

I en af Udstillingssalene har de unge Kunstnere, Malere og Billedhuggere, afventet Censurkomitéens Afgørelse. Netop som denne kommer til at foreligge, har Baronesse Josepha indfundet sig. Hun er en ekscentrisk ung Dame, der for at udfylde Tomheden i sin indholdsløse Tilværelse anvender en



Del af sin betydelige Formue til at skaffe sig Navn af Mæcen. Hun opsøger de unge Kunstnere, hvor de færdes, gør sig til deres Kammerat, hjælper dem med smaa Laan, naar det kniber for dem, og køber deres Billeder. Da hun hører om den Udmærkelse, der er bleven Hjarl til Del, faar hun en Idé. Hun har før truffet den unge Maler og er kommen til at synes om ham. Her er en Anledning til at lære ham nærmere at kende og maaske samtidig bringe ham i Erkendtlighedsgæld til hende. Hun erklærer derfor, at hun til Ære for Hjarl vil afholde en Fest, til hvilken hun indbyder ham og selvfølgelig ogsaa hans Kæreste og endvidere alle Akademiets unge Malere og Billedhuggere. Invitationen hilses med Jubel af de unge Kunst-







mere, der hylder den unge Baronesse som den ædle Beskytterinde af Kunsten.

Nogle Dage senere finder Festen Sted i Baronessens elegante Hjem. Baronesse Josepha, der for Alvor har forgabet sig i Hjarl, udfolder paa denne Aften alle sine mest charmerende Egenskaber for at daare den unge Mand. Som den drevne Kokette, hun er, forstaar hun saaledes at lege med hans Følelser, at Hjarl, der ikke er videre befæstet og yderligere føler sig noget trykket af al den Luksus, der omgiver ham, tilsidst er ganske i hendes Garn. For at tilfredsstille et Lune, som maaske allerede om nogle Uger atter er ude af Sind, træder Baronesse Josepha med koldt Blod en ung Kvindes Kærlighed under Fødder.







Næste Dag modtager Hjarl en Billet fra den smukke Baronesse, der inviterer ham til at spise til Middag i hendes Hjem. Hjarl, der endnu ikke har kunnet frigøre sig for Indflydelsen af hendes besnærende Væsen, efterkommer hendes Indbydelse. Denne første Sammenkomst under fire Øjne efterfølges af flere, og i Løbet af nogle Dage har Baronesse Josephas ved Smiger og Løfter ganske forhekset den unge Maler, saa at han udelukkende handler, som om hendes Vilje er hans eneste Lov. Den lille Vibike synes han helt at have glemt eller i hvert Fald at have trængt tilbage i sin Bevidsthed. Otte Dage gaar, uden at hans trofaste lille Kæreste ser eller hører noget til ham.



Hjarls bedste Ven, en Student Steen, som har fattet Medlidenhed med den forladte unge Pige, opsøger hende da, og for at skaffe hende en lille Adspredelse, foreslaar han hende at gaa med ham i Teatret. Kun ved Overtalelser lader hun sig bevæge dertil, og da hun sidder i Teatret, fortryder hun bittert, at hun har givet efter for Steens indstændige Anmodning, thi i en af Logerne faar hun Øje paa sin troløse Ven, der sammen med Baronessen overværer Forestillingen. Hendes Hjerter krymper sig i krænket Stolthed. Hun mindes de mange Timer, i hvilke hun har siddet Model for ham til det Billede, der skænkede ham Berømmelsen, og tænker paa, hvorledes han nu, da han gennem sin Kærlighed til hende har





naet sit Maal, kaster hende foragteligt bort og hengiver sig til en Kvinde, der trods et fornemt Navn og al udvortes Pragt og Glimmer dog ikke er en Mands Kærlighed værdig.

Efter Forestillingen begiver Baronesse Josepha og hendes Ledsager sig hen til en nærliggende Café, hvor unge Damer i luftige Kostymer underholder Gæsterne med Sang og Dans, der ikke er af den dydigste Art. Vibike og Student Steen følger efter.

Vibike, der ikke har opgivet Haabet om at vinde sin Kæreste tilbage, overvejer hurtigt, hvorledes det skal kunne ske. Hun maa paa en eller anden Maade give ham en Lektion, saa at han frivilligt vender tilbage. Ved at se de kortskortede



Syngepiger spadsere rundt mellem Gæsterne faar hun en Idé. Hun finder Vej til de Optrædendes Paaklædningsværelser bag Scenen, og her bytter hun Dragt med en af de unge Damer, som danser og synger.

Nogle Minutter senere befinder hun sig Ansigt til Ansigt med Hjarl. Han forfærdes ved at se Vibike her paa dette Sted og i disse Klæder. Han afkræver hende en Forklaring, og hun fortæller, at denne Forvandling er Følgen af hans Troløshed. Saa dybt er hun sunket, og Skylden er hans. Han beder hende forlade dette Lokale. Hun vender ham blot Ryggen til Svar.

Lektionen har imidlertid virket. Samme Aften tager han for bestandig Afsked med den intrigante Baronesse. Plaget



af sin onde Samvittighed tør han først næste Dag vende tilbage til sin Lejlighed, hvor Minderne om hans første, rene Kærlighed venter ham. I Døren modtages han af Vennen, der bebrejder ham hans Opførsel mod den unge Pige, der saa tilidsfuldt har betroet ham sit Hjerte. Med sænket Hoved modtager Hjarl disse Anklager, som han godt føler er velfortjente. Da Steen i Vennens Ansigt læser Angeren, der sikkert er tungere at bære end nogen Straf, faar han Medlidenhed med ham og slaar Forhænget ind til Atelieret tilside, og derinde ved Vinduet sidder Vibike. Med et drømmende, længselsfuldt Blik ser hun ud over Byens Tage. — Hjarl genkender Motivet til sit Billede »Kærlighedslængsel« og forstaar, hvad Venner har tilsigtet ved at lade den unge Pige indtage den Modelstilling, der maatte minde ham om, hvad han skyldte hende. Med en Bøn om Tilgivelse for den Sorg, han har forvoldt hende, falder han for hendes Fødder.





P a a S y n d e n s T æ r s k e l .

Den unge Kunstmaler Hjarl har netop fuldendt et stort Billede, som han selv venter sig meget af. "Kærlighedslængsel" kalder han det, og det forestiller en ung Pige, der sidder ved sit Vindue og med et drømmende, længselsfuldt Blik ser ud over Byens Tage.

Hjarl er gaaet til denne Opgave med saa meget større Kærlighed, som det er hans Kæreste, Vibeke, der har siddet Model til den unge Pige. Al sin Kærligheds Glæde har han nedlagt i dette Arbejde, og da han har fuldendt det sidste Penselstrøg, maa han bekende for sig selv, at det Indtryk af Kærlighedsuskyld, som Billedet bibringer Tilskuerne, virkelig er saare betagende.

Billedet indsendes til Foraarsudstillingen, og Hjarl opnaar den \* Ære, at Censurkomiteen hædrer det med Akademiets Guldmedaille.

I en af Udstillingssalene har de unge Kunstnere, Malere og Billedhuggere, afventet Censurkomiteens Afgørelse. Netop som denne kommer til at foreligge, har Baronesse Josepha indfundet sig. Hun er en ekscentrisk ung Dame, der for at udfylde Tomheden i sin indholdsløse Tilværelse, anvender en Del af sin betydelige Formue til at skaffe sig Navn af Mæcen. Hun opsøger de unge Kunstnere, hvor de færdes, gør sig til deres Kammerat, hjælper dem med smaa Laan, naar det kniber for dem, og køber deres Billeder. Da hun hører om den Udmærkelse, der er bleven Hjarl til Del, faar hun en Idé. Hun har før truffet den unge Maler og er kommen til at synes om ham. Her er en Anledning til at lære ham nærmere at kende og maaske samtidig bringe ham i Erkendtlighedsgæld til sig. Hun erklærer derfor, at hun til Ære for Hjarl vil afholde en Fest, til hvilken hun indbyder ham og selvfølgelig ogsaa hans Kæreste



men endvidere alle Akademiets unge Malere og Billedhuggere. Invitationen hilses med Jubel af de unge Kunstnere, der hylder den unge Baronesse, som den ædle Beskytterinde af Kunsten.

Nogle Dage senere finder Festen Sted i Baronessens elegante Hjem. Baronesse Josepha, der for Alvor har forgæbet sig i Hjarl, udfolder paa denne Aften alle sine mest charmerende Egenskaber for at daare den unge Mand. Som den drevne Kokette, hun er, forstaar hun saaledes at lege med hans Følelser, at Hjarl, der ikke er videre befæstet og yderligere føler sig noget trykket af al den Kaksus, der omgiver ham, tilsidst ganske er i hendes Garn. For at tilfredsstille et Lune, som maaske allerede om nogle Uger atter er ude af Sind, træder Baronesse Josepha med koldt Blod en ung Kvindes Kærlighed under Fødder.

Næste Dag modtager Hjarl en Billet fra den smukke Baronesse, der inviterer ham til at spise til Middag i hendes Hjem. Hjarl, der endnu ikke har kunnet frigøre sig for Indflydelsen af hendes besnærende Væsen, efterkommer hendes Indbydelse. Denne første Sammenkomst under fire Øjne efterfølges af flere, og i Løbet af nogle Dage har Baronesse Josepha ved Smiger og Løfter ganske forhekset den unge Maler, saa at han udelukkende handler, som om hendes Vilje er hans eneste Lov. Den lille Vibeke synes han helt at have glemt eller i hvert Fald at have trængt tilbage i sin Bevidsthed. Otte Dage gaar, uden at hans trofaste lille Kæreste ser eller hører noget til ham.

Hjarls bedste Ven, en Student Steen, som har fattet Medlidenhed med den forladte unge Pige, opsøger hende da, og for at skaffe hende en lille Adspredelse foreslaar han hende at gaa med ham i Teatret. Kun ved Overtalelser lader hun sig bevæge dertil, og da hun sidder i Teatret, fortryder hun bittert, at hun givet efter for Steens indstændige Anmodning, thi i en af Logerne faar hun



Øje paa sin troløse Ven, der sammen med Baronessen overvårer Forestillingen. Hendes Hjerter krymper sig i krænket Stolthed. Hun mindes de mange Timer i hvilke hun har siddet Model for ham til det Billede der skænkede ham Berømmelsen, og tænker paa, hvorledes han nu, da han gennem sin Kærlighed til hende har naaet sit Maal, kaster hende foragteligt bort og hengiver sig til en Kvinde, der trods et fornemt Navn og al uadvortes Pragt og Glimmer dog ikke er en Mands Kærlighed værdig.

Efter Forestillingen begiver Baronesse Josepha og hendes Ledsager sig hen til en nærliggende Café, hvor unge Damer i luftige Kostumer underholder Gæsterne med Sang og Dans, der ikke er af den dydigste Art. Vibeke og Student Steen følger efter.

Vibeke, der ikke har opgivet Haabet om at vinde sin Kæreste tilbage, overvejer hurtigt, hvorledes det skal kunne ske. Hun maa paa en eller anden Maade give ham en Lektion, saa at han frivilligt vender tilbage. Ved at se de kortskærte Syngepiger spasere rundt mellem Gæsterne faar hun en Idé. Hun finder Vej til de Optrædendes Paaklædningsværelser bag Scenen, og her bytter hun Dragt med en af de unge Damer, som danser og synger.

Nogle Minutter senere befinder hun sig Ansigt til Ansigt med Hjarl. Han forfærdes ved at se Vibeke her paa dette Sted og i disse Klæder. Han afkræver hende en Forklaring, og hun fortæller, at denne Forvandling er Følgen af hans Troløshed. Saa dybt er hun sunket, og Skylden er hans. Han beder hende forlade dette Lokale. Hun vender ham blot Ryggen til Svar.

Lektionen har imidlertid virket. Samme Aften tager han for bestandig Afsked med den intrigante Baronesse. Plaget af sin onde Samvittighed tør han først næste Dag vende tilbage til sin Lejlighed, hvor Minderne om hans første, rene Kærlighed venter ham. I Døren modtages han af Vennen, der bebrejder ham hans Opførsel



mod den unge Pige, der saa tillidsfuldt har betroet ham sit Hjerte. Med sænket Hoved modtager Hjarl disse Anklager, som han godt føler er velfortjente. Da Steen i Vennens Ansigt læser Angeren, der sikkert er tungere at bære end nogen Straf, faar han Medlidenhed med ham og slaar Forhanget ind til Atelieret tilside, og derinde ved Vinduet sidder Vibeke. Med et drømmende, længelsfuldt Blik ser hun ud over Byens Tage. - Hjarl genkender Motivet til sit Billede "Kærlighedslængsel" og forstaar, hvad Vennen har tilsigtet ved at lade den unge Pige indtage den Modelstilling, der maatte minde ham om, hvad han skyldte hende. Med en Bøn<sup>mm</sup> Tilgivelse for den Sorg, han har forvoldt hende, falder han for hendes Fødder. . . . .

- - - - - 0 0 0 0 0 - - - - -





# AAA SYNDENS TÆRSKEE

Nur wer die Sehnsucht kennt....

Drama in drei Akten.

## Personen:

Heino Althoff, Kunstmaler..... Herr Gunnar Sommerfeldt.  
Aenne, seine Braut..... Frl. Ingeborg Bruun-Bertheisen.  
Stein, stud. phil., sein Freund... Herr Knud Rassow.  
Baronesse Josepha..... Frl. Gyda Aller.

Heino Althoff vollendet sein grosses Gemälde für die Frühjahrsausstellung, zu dem seine Braut Aenne ihm Modell gestanden hat. Es zeigt das junge Mädchen in wehmütig träumerischer Haltung am besonnenen Fenster und trägt die Bezeichnung: nur wer die Sehnsucht kennt...

So wundervoll ist dem jungen Maler der Ausdruck nachdenklicher Sehnsucht auf dem Antlitz seiner holden Braut gelungen, dass der Prüfungsausschuss seinem Bilde einstimmig die "Goldene Medaille" zuerkennt. Glück und Ruhm leuchten auf den jungen Künstler herab. Die Baronesse Josepha, die allgemein als besonders verständnisvolle Förderin der Kunst gilt, gibt dem Maler zu Ehren ein grosses Fest, in dem er den Mittelpunkt bildet, und in welchem Aenne, sonst die fröhliche, bewunderte Kameradin Heinos und seiner Freunde, zum ersten Mal ein wenig im Schatten steht. Josepha, deren prachtvolle Haltung und Gestalt Aennes schlechte Erscheinung bei weitem übertrumpfen, hat ein wundervolles lebendes Bild ersonnen, dessen einziger Zweck darin besteht, dem Maler ihre Bewunderung in besonders stimmungsvoller Weise zum Ausdruck zu bringen. Als Göttin der Unsterblichkeit schmückt sie den verwirrten jungen Mann am Altare der Kunst mit dem Lorbeer des Siegers.

Aenne sieht, wie die Blicke der beiden Menschen tief ineinander tauchen, und sie ahnt, dass nun für sie eine Zeit der Leiden beginnt. In der Tat scheint Althoff seine kleine Braut ganz vergessen zu haben. Er ist um so häufiger Josephas Gast und gibt sich dem gefährlichen Zauber dieser koketten Frau mit willfährigem Entzücken hin.



(Nur wer die Sehnsucht kennt...) 2.

Wenn Aenne ihren Verlobten jetzt aufsucht, findet sie sein Atelier verwaist, seine Arbeiten vernachlässigt, ihn selbst fern. ~~Immer schmerzlicher~~ brennen daher die Wunden ihrer verratenen Liebe. Ein Freund Heinos nimmt sich des einsamen jungen Mädchen an und führt Aenne, um sie zu zerstreuen, in das Theater.

Allein hier wird sie Zeugin, wie Althoff in der Loge Josephas der angebeteten Frau leidenschaftlich den Hof macht. Nach dem ersten betäubenden Schmerz reift in Aenne der feste Entschluss, sich Heino zu seinem eigenen Besten, um seiner künstlerischen Zukunft willen, die Josepha doch nur gefährdet, zurückzuerobern. Sie folgt den Beiden heimlich mit ihrem Begleiter, und gerät in ein Nachtcafé freier Prägung. Ihren Widerwillen und Abscheu überwindend beobachtet sie den Geliebten von ferne, und als sie ihn mit einer der Tänzerinnen scherzen sieht, wendet sie sich, rasch entschlossen, an eine dieser Damen und tauscht gegen gute Bezahlung mit ihr das Kostüm.

In ihrem bunten Flitterröckchen setzt sie sich, ausgelassen scherzend, neben Heinos Tisch. Und als seine Augen auf sie fallen, als er sie entsetzt erkennt, bedeutet sie ihm kühl, dass nur seine Untreue sie in diesen Abgrund hineingerissen habe. Ehe er sie zur Rede stellen kann, ist sie mit seinem Freunde geflüchtet. Heino, der nun annimmt, sie sei die Geliebte des Kollegen, rast, schäumend vor Wut, wüthet sich vor Schmerz und Scham, hinter den Fliehenden her, Josepha mit Nichtbeachtung aller Regeln der Höflichkeit sich selbst überlassend. Die Verfolgung bleibt ohne Resultat, Heino kehrt tief entmutigt in sein Atelier zurück. Allein hier findet er den Freund, der ihn über Aennes wohl durchdachte Handlungsweise aufklärt. Am Fenster jedoch sitzt sie selbst, die liebreizende kleine Lehrerin, die ihre Lektion mit so grosser Energie erteilte, in der Haltung und mit dem sehnsüchtig verträumten Ausdruck sei-



(Nur wer die Sehnsucht kennt...) 3.

nes Bildes.

In diesem Augenblick erkennt er, dass er blind am wahren Wert vorbeigegangen ist, und sinkt in einem Gemisch von Zerknirschung und Seligkeit zu den Füßen seiner Braut nieder.





Sur le seuil de péché.

Personnages:

Lantier- artiste peintre. . . . . M. G. Sommerfeldt.  
Louison, sa bonne amie et modèle . . . . Mlle Bertelsen  
Maquet, étudiant, son ami. . . . . M. Rassow.  
La baronne Joséphine. . . . . Mlle Gyda Aller

Le jeune artiste peintre Lantier vient de mettre la dernière main à son tableau "langueur amoureuse", qui représente une jeune fille, regardant par la fenêtre, les yeux rêveurs et lointains.

Lantier s'est mis à sa tâche avec beaucoup de zèle, car c'est sa fiancée "Louison" qui a posé pour lui.

Le tableau est envoyé au salon, et le jury d'admission décerne la médaille d'or de l'académie au tableau peint par Lantier.

Dans une des galeries du Salon des jeunes artistes, peintres et sculpteurs, se sont rassemblés pour attendre la décision du jury d'admission.

Au moment où le jury d'admission a annoncé leur décision la baronne Joséphine entre. Elle est une jeune dame excentrique, bien connue dans le monde des artistes comme une protectrice généreuse de l'art.

Elle aime beaucoup voir chez elle les jeunes artistes. Elle achète leurs tableaux et, en bonne camarade, elle est toujours prête à avancer une somme, quand ils ont besoin d'argent. D'ailleurs elle est très riche.

Désirant de faire la connaissance du jeune peintre, elle annonce, qu'elle donnera une fête à l'honneur de Monsieur Lantier à laquelle elle prie la fiancée de Lantier et tous les jeunes artistes de vouloir bien assister.

L'invitation est reçue avec beaucoup de joie et tous les jeunes gens rendent hommage à la jeune baronne, la noble



2) Sur le seuil de péché.

protectrice de l'art.

Quelques jours après , la fête a lieu dans la maison élégante de la baronne.

Elle fait son mieux pour <sup>fac</sup>faciner Lantier, et comme le jeune homme inexpérimenté est ébloui de sa beauté et de la luxe de sa maison, elle le tient bientôt dans ses filets.

Pour satisfaire à un caprice, la baronne Joséphine brise volontiers le coeur d'une jeune femme.

Le lendemain la baronne écrit à Lantier de venir chez elle dîner en tête-à-tête. Lantier accepte l'invitation et l'influence de la baronne sur Lantier devient si grande, qu'elle finit par le dominer.

Il semble avoir oublié Louison et huit jours se sont passés, sans que Louison ait vu son fiancé.

L'étudiant Maquet, l'ami de Lantier, a pitié d'elle et vient la chercher à la maison.

Pour la distraire un peu, il la demande de l'accompagner au théâtre. Malgré qu'elle n'ait pas envie , Louison consent d'y aller, mais en arrivant au théâtre elle regrette d'être venue car Lantier, son ami infidèle et la baronne Joséphine assistent aussi à la représentation . Son coeur est prêt de se briser. Elle se souvient des jours heureux, quand elle posa pour le tableau . Maintenant que Lantier est devenu célèbre il l'abandonne pour une jeune femme qui malgré sa richesse et sa beauté, ne vaut <sup>rien</sup> l'amour d'un homme.

Après la représentation la baronne Joséphine et Lantier se rendent à un café chantant, où des jeunes personnes chantent et dansent. Maquet et Louison y vont aussi.